

РОБЪРТ ЙЪНГ
МОМИЧЕТО, КОЕТО СПРЯ
ВРЕМЕТО

Превод от английски: Искра Иванова, 1980

chitanka.info

Когато онзи петък сутринта през юни Роджър Томпсън седна на пейката в парка, той дори и не подозираше, че се насажда на пачи яйца и че скоро ще бъде ликвидиран като ерген. След няколко минути по криволичещата алея се зададе стройна brunетка в червена рокля, като че го обзе някакво предчувствие, но то в никакъв случай не можеше да го предупреди за огромното завъртане на времето и пространството, което отклонението му от ергенството много скоро щеше да предизвика.

Високата brunетка се изравни с пейката и вече изглеждаше, че всъщност безбрачието му не е сериозно застрашено, когато стана една от онези случки вдъхновили толкова много литературни произведения от типа „Срещнали се едно момче и едно момиче...“ Едното от остриите и точета се заби в една пукнатина на алеята и тя рязко спря. Нашият герой се оказа на висотата на положението по един достоен за уважение начин, особено като се има предвид, че беше потънал в размисъл върху една особено трудна фаза от своя „Поетичен анализ на науката“, върху който работеше в момента, и момичетата му правеха още по-малко впечатление от обикновено. За една хилядна от секундата той се озова до нея, за още толкова я прихвана през кръста. Докато освобождаваше кракът и от обувката, забеляза три тесни златни лентички, обвили босия и крак точно над глезена. Заведе я до пейката.

— Ей сега ще я извадя — каза той.

Изпълнявайки обещанието си, след няколко секунди той обу обувката на изящния крак на момичето.

— О, благодаря, мистър... мистър... — започна тя.

Имаше дрезгав глас. Лицето ѝ беше овално, устните ѝ червени и сочни. Като погледна перлените дълбини на сивите и очи, стори му се, че пропада — в известен смисъл това беше така — и той седна замаян до нея.

— Томпсън — каза той. — Роджър Томпсън.

Перлените дълбини станаха още по-дълбоки.

— Радвам се да се запозная с теб, Роджър. Аз се казвам Беки Фишер.

— И аз се радвам да се запозная с теб, Беки.

Дотук добре. Момчето срещна момичето, момичето срещна момчето. Както подобава момчето е сразено, момичето — податливо. И двамата са млади. Май е така. Налице са всички условия да разцъфне

една любовна история и това става. И все пак това е любовна история, която никога няма да бъде записана в летописа на времето. Ще попитате защо.

Ще разберете.

Останалата част от деня прекараха заедно. Беше почивният ден на Беки — тя работеше като сервитьорка в „Сребърната лъжица“. За Роджър, който напрегнато очакваше резултата от шестата досега подадена молба за работа, откак завърши технологичния институт в Лейкпорт, всички дни бяха почивни. Вечеряха в едно скромно кафене, после пускаха мюзикбокса и танцуваха. Незабравим беше моментът, когато в полунощ стояха на стъпалата в блока на Беки, а първата им целувка бе така сладка, че Роджър дълго усещаше вкусът ѝ на устните си и едва когато стигна в хотелската си стая, се учуди как е възможно младеж като него, който гледаше на любовта като пречка за научната си кариера, да се влюби така силно, и то изведнъж.

Във въображението му пейката в парка вече беше светиня и следващото утро го завари забързан по криволичещата алея, изгарящ от нетърпение да зърне отново светия предмет. Представете си какво беше огорчението му, когато направи и последния завой и видя, че някакво момиче в синя рокля седи точно в онази част на олтара, която неговата богиня бе осветила с докосването си.

Седна колкото се може по-далеч от нея. Вероятно, ако тя беше някое очарователно същество, той нямаше да има нищо против, но тя не беше. Лицето и беше твърде слабо, краката ѝ твърде дълги. Роклята ѝ беше като избелял парцал в сравнение с роклята на Беки, а късо остриганата ѝ, прилична на перушина коса беше срам за козметиката.

Тя пишеше нещо в малко червено тефтерче и отначало като че ли не го забеляза. След малко обаче погледна часовника си и после, сякаш я бе осведомил за присъствието му, погледна към него.

Погледът и беше твърде мил, макар и изненадан, така че в никакъв случай не заслужаваше убийствения поглед с който той ѝ отвърна. Тя веднага насочи вниманието си обратно към тефтерчето, но той успя да зърне лицето ѝ, обсипано със златисти лунички, очите ѝ — сини като синя птица и малката ѝ уста с цвят на смрадлика, попарена от първата слана. Лениво си мислеше дали първата му реакция щеше да е по-различна, ако нямаше за критерий такова съвършено същество като Беки.

Изведнъж почувства, че тя го гледа.

— Как ксе пише брак? — попита тя.

Той трепна.

— Брак?

— Да, как ксе пише?

— Б-р-а-к — каза Роджър.

— Благодаря. — Тя поправи нещо в тефтерчето си, после отново се обърна към него. — Павопиксът ми е много лош, оксобено при чужди думи.

— О, значи сте чужденка? — Ето защо имаше такъв странен акцент.

— Да, от Бюзенборг. Това е малка провинция в най-южния континент на шекстата планета на звездата, която вие наричате Алтаир. Прикстигнах тази ксутрин.

Тя каза това така естествено, като че ли най-южният континент на Алтаир VI не беше по-отдалечен от Лейкпорт, отколкото от най-южния континент на Сол III, и като че ли космическите кораби се срещаха на всяка крачка като автомобилите. Нищо чудно, че това предизвика учения у Роджър. Нищо чудно, че той се приготви за битка. Реши, че най-добрата тактика ще е да я засипе с въпроси, отговорите на който щяха да я примамват във все по-дълбоки води и по-дълбоки води, докато накрая се удави.

— Как се казваш? — запита той привидно нехайно.

— Алейн, а ти?

Отговори й, а после попита:

— А нямаш ли презиме?

— Не. В Бюзенборг кса премахнати презимената още преди векове.

Той се въздържа от коментар.

— Добре, а къде е корабът ти?

— Паркирах го до един хамбар в някаква изоставена ферма на няколко мили от града. Кс включено ксилово поле той прилича на ксилос. Хората никога не забелязват очевидни неща, дори и да кса под носа им, щом те ксе ксливат кс околната ксреда.

— Ксилос ли?

— Да. А — силос. Отново започнах да обърквам кс със с. Знаете ли — продължи тя, като внимателно произнасяше всяка дума, — ние

нямаме звук с, а най-близкият ни до него е кс, така че ако не внимавам, вместо с казвам кс, освен ако се намира преди или след звук, който го смекчава.

Роджър я погледна отблизо. Сините ѝ очи бяха подкупващи, а спокойната линия на устните и се изви в лека усмивка. Реши да бъде снизходителен към нея.

— Имаш нужда от добър учител по дикция — каза той.

Тя кимна тържествено:

— Но как мога да кси намеря такъв?

— Телефонният указател е пълен. Просто позвъни на един и си уреди час.

„Сигурно, помисли си той скептично, ако не бях се запознал с Беки, акцентът ѝ щеше да ми се стори очарователен и нямаше да я посъветвам да си вземе учител по дикция.“

— Но да се върнем на темата — продължи той: — Ти каза, че си оставила кораба си на видно място, защото хората никога не забелязват очевидни предмети, щом те не се хвърлят на очи, което означава, че желаш да запазиш в тайна присъствието си на Земята, така ли?

— Да, така е.

— Защо тогава — неочаквано атакува той — седиш тук посред бял ден и направо ми завираш тайната си в очите?

— Защото законът за очевидно е в сила и при хората. Най-сигурният начин да накарам някого да повярва, че не съм от Алтаир VI, е непрекъснато да повтарям, че съм оттам.

— Добре, така да е. — Роджър нетърпеливо премина към втората фаза на кампанията си: — Нека загледаме твоето пътуване.

В себе си той злорадстваше. Беше сигурен, че сега ще я хване натясно. Но се оказа, че не успя, защото кроейки плановете да я примаме в по-дълбоки води, той беше изпуснал една много вероятна подробност, че тя умее да плува. А тя не само, че умееше да плува, но в морето на науката се чувстваше много повече в свои води от него.

Така например, когато той отбеляза, че поради съотношението между масата и скоростта на движещото се тяло е невъзможно да се достигне скоростта на светлината и следователно пътуването и от Алтаир VI до Земята трябва да е продължило повече от 16 години — т.е. времето, за което светлината изминава това разстояние, тя каза:

— Не вземаш под внимание закона на Лоренц за трансформацията. Движещите се часовници изостават в сравнение с неподвижните, така че ако пътувам със скорост малко по-малка от скоростта на светлината, пътуването няма да трае повече от няколко часа.

Когато той отбеляза, че все пак междувременно на Алтаир ще са изминали повече от 16 години и че семейството и приятелите ѝ ще са с около 16 години по-стари тя каза:

— Да, но ти приемаш, че скоростта на светлината не може да се достигне. А всъщност може да се достигне два, три, а дори и четири пъти по-голяма скорост. Наистина масата на движещото се тяло се увеличава пропорционално на скоростта, но това може да се предотврати, като се използва масонейтрализатор — изобретение на нашите учени, чрез което се анулира масата.

Когато той прие заради спора, че скоростта на светлината може да бъде надмината, и подчерта, че ако тя пътува със скоростта на светлината и продължи пътуването си малко повече от необходимото, не само, че ще пътува назад във времето, но ще завърши пътуването си преди да го е започнала, и по този начин ще се създаде твърде неприятен парадокс, тя каза:

— Няма да има никакъв парадокс, защото още в същия миг той ще се анулира чрез разместване на времето в космоса. Но все пак вече не правим полети със свръхсветлинна скорост. Преди я използвахме и корабите ни са снабдени с такива двигатели, но трябва прибягваме към тях само в краен случай, защото твърде много едновременни размествания могат да разрушат пространствено-временния континуум.

Когато например той попита как е пътувала, тя му каза:

— Минах направо, както прави всеки от Алтаир, който иска да пътува на големи разстояния. Пространството е изкривено, както смятат и вашите учени, и благодарение на новия вид полет, разработен от нашите учени, дори и един любител може лесно да стигне до което и да е място в Галактиката само за няколко дни.

Това беше хитро изплъзване, но все пак теорията ѝ си оставаше неуязвима. Роджър стана. Той беше човек, който може да прецени кога е победен.

— Не вземай дървени метеорити — каза той.

— Ама къде... къде отиваш, Роджър?

— В едно ресторантче, където ще хапна сандвич с бира и после ще гледам срещата между Ню Йорк и Чикаго по телевизията.

— Няма ли да ме поканиш да дойда с теб?

— Разбира се, че не. Защо да те каня?

Очите ѝ претърпяха трансформация, каквато Лоренц даже не бе и сънувал — станаха замъглени и невероятно сини. Тя рязко погледна към часовника си.

— Не, не мога да си обясня. Индикаторът ми показва 90, а дори и 80 се счита за висок коефициент на съвместимост.

Една сълза, голяма колкото капка роса, се търколи по бузата ѝ и безшумно капна на корсажа ѝ. Ученият у Роджър остана невъзмутим, но поетът беше трогнат.

— Е, добре. Ела, щом искаш — каза той.

Ресторантчето беше на две крачки от „Мейн стрийт“. След като по молба на Алейн от Алтаир позвъни на един учител по дикция и ѝ уреди урок за 4,30 същия следобед, той избра едно сепаре, от което се виждаше добре телевизора, и поръча два пъти ростбийф с бели хлебчета с кимион и две бири.

Сандвичът на Алейн от Алтаир изчезна не по-бавно от неговия.

— Искаш ли още един? — попита той.

— Не, благодаря. Макар че беше твърде вкусно, като се има предвид ниското съдържание на хлорофил в земната трева.

— Значи вие имате по-хубава трева от нас. Сигурно и колите, и телевизорите ви са по-хубави.

— Не, почти същите са. Като се изключи феноменалния напредък в областта на космическите пътувания, нашата техника е на едно ниво с вашата.

— А как сте с бейзбола? Имате ли бейзбол?

— Какво е бейзбол? — попита Алейн Алтаирска.

— Ще видиш — каза злорадо Роджър Земни.

Да се преструваш, че си от Алтаир VI, беше едно, но да се преструваш, че не си чувал за бейзбол — беше съвсем друго. Тя непременно щеше да изтърве поне една думичка, която ще я издаде, и то много скоро.

Обаче тя не направи нищо подобно. Оказа се, че нейните реакции вместо да опровергават, подкрепиха твърдението, че е

извънземен жител.

— Защо непрекъснато викат „Давай, давай, давай, Апарацио!“?
— попита тя към края на четвъртия бейз.

— Защото той се слави с умениято си да краде топки. Гледай сега — ще се опита да открадне втора.

Апарацио не само че се опита, но и успя.

— Видя ли? — каза Роджър.

По недоумението, изписано на лицето ѝ, стана ясно, че нищо не е разбрала.

— Това няма никакъв смисъл — каза тя. — Щом е толкова добър в отнемането на топки, защо не отне първата топка, вместо да се клати пред онази глупава сфера?

Роджър я зяпна от изненада.

— Ама ти нищо не разбираш! Просто не може да се отнеме първа топка.

— Но ако все пак някой я отнеме? Ще го оставят ли в играта?

— Но първа топка не може да се отнеме. Невъзможно е!

— Нищо не е невъзможно — каза Алейн от Алтаир.

Възмутен, Роджър не каза нищо повече и не ѝ обърна никакво внимание до края на срещата та. Той беше от „Уайт сокс“ и когато идолите му спечелиха с 5:4, възмущението му се разпръсна като мъгла в лятно утро и настроението му така се повиши, че той ѝ предложи да я придружи до кабинета на учителя по дикция. По пътя ѝ разказа за поетичния си анализ на науката и дори цитира няколко реда от един свой сонет в стила на Петрарка, посветен на атома. Горещият ѝ ентузиазъм още повече повиши настроението му.

— Надявам се, че прекара приятен следобед — каза той, когато спряха пред сградата в която се намираше приемната на учителя по дикция.

— О, да! — каза тя и трескаво написа нещо в тефтерчето си, откъсна листа и му го подаде. После обясни:

— Земният ми адрес. Кога ще ми се обадиш тази вечер, Роджър? Веселото му настроение изведнъж изчезна.

— От къде на къде реши, че тази вечер имаме среща?

— Просто сметнах, че се подразбира. Според моя индикатор...

— Престани! — каза Роджър. — За днес се наслушах на измислици за индикатори, масоненуализатори и пътувания със

свръхсветлинна скорост. Освен това тази вечер, за сведение, имам среща, и то с момичето, което несъзнателно съм търсил цял живот и намерих едва вчера и...

Тя млъкна. Изведнъж тъга размъти сините дълбини на очите на Алейн от Алтаир, а устните ѝ затрептяха като лист смрадлика, целунат от студа на ноемврийски вятър.

— Сега... сега вече разбирам — каза тя. — Индикаторите реагират на физическата и интелектуална съвместимост. Те не са достатъчно чувствителни да откриват мимолетни емоционални увлечения. Изглежда съм закъсняла с един ден.

— Не можеш да го докажеш чрез мен. Е, много поздрави на бюзенборгианците.

— Ще... ще бъдеш ли в парка утре сутринта?

Тъкмо отвори уста за категорично не, когато видя втората сълза. Тя беше още по-голяма и блестеше като прозрачна перла в ъгъла на лявото и око.

— Вероятно — каза той примирено.

— Ще те чакам на пейката.

Уби три часа, като отиде на кино и в 7,30 взе Беки от апартамента ѝ. Тя беше в черна рокля, която прекрасно очертаваше формите ѝ, и остри обувки с метални носове, които бяха в тон с трите златни лентички на глезена ѝ. Той я погледна в очите и разбра, че тази вечер ще ѝ направи предложение.

Вечеряха в същото кафене. Бяха преполовили вечерята си, когато влезе Алейн от Алтаир, подръка с един младеж със слабо гладно лице и дълга бухнала коса, облечен безупречно елегантен костюм. Роджър едва не падна от стола си.

Тя веднага го зърна и доведе придружителя си до масата му.

— Роджър, това е Ешли Еймз — каза тя възбудено. — Покани ме на вечеря, за да продължим урока си по дикция. След това ще ме заведе в апартамента си и ще ми покаже своя екземпляр от първото издание на „Пигмалион“.

След това тя погледна Беки и се втрещи. Погледът ѝ веднага се плъзна надолу към елегантните глезени на Беки, които се подаваха изпод покривката, и когато отново вдигна очи, от сини те бяха станали зелени.

— Значи тримата са вече готови, остава още един — каза тя.

— Трябваше да се сетя, че това ще е някоя от вас.

Очите на Беки също бяха претърпели метаморфоза. Вместо сиви сега бяха жълти.

— Аз го срещнах първа и ти знаеш правилата на играта не по-зле от мен, така че измитай се!

— Да вървим — надменно каза Алейн от Алтаир на Ешли Еймз, който беше надвиснал като граблива птица точно зад нея. — На Земята сигурно има и по-добри ресторанти от този!

Объркан Роджър ги видя как напуснаха ресторанта. Помисли си за приказката за вълка и Червената шапчица.

— Познаваш ли я? — попита той Беки.

— Една побъркана на тема космос. Понякога идва в „Сребърната лъжица“ и дрънка глупости за живот на други планети. Да не говорим повече за това, а?

Роджър се съгласи. След вечеря заведе Беки на представление, после предложи да се разходят в парка. Тя красноречиво стисна ръката му в отговор. Свещената пейка стоеше като островче сред езеро от бистра лунна светлина и те прецапаха през сребърните му плитчини, за да достигнат до железния му бряг и седнат на полегатите му хълмове. Първата ѝ целувка изглеждаше сестринска в сравнение с втората и след нея Роджър разбра, че вече е станал друг човек.

— Ще се ожениш ли за мен, Беки? — изръси той.

Тя не изглеждаше особено изненадана.

— Наистина ли искаш да се ожения за теб?

— Разбира се! Веднага щом си намеря работа и...

— Целуни ме, Роджър!

Той се върна на темата едва когато застанаха на стълбите в блока й.

— Но разбира се, ще се ожения за теб, Роджър — каза тя. — Утре ще се разходим извън града и ще обмислим всичко.

— Чудесно! Ще наема кола, ще вземем обяд...

— Няма нужда от обяд. Просто ела да ме вземеш в два часа.

Тя го целуна толкова силно и продължително, че той едва не се задуши.

— Лека нощ, Роджър.

— Довиждане до утре в два — каза той, когато успя да си поеме дъх.

— Може би ще те поканя да влезеш да пийнем по нещо.

Той летеше по пътя за хотела си, но когато прочете писмото, което му даде нощния портиер, слезе на земята с трясък. Текстът беше различен от останалите пет, които беше получил в отговор на своите молби за работа, но общият смисъл беше същият:

Не ни търсете, ние ще ви се обадим.

Тъжно се качи горе, съблече се и легна. След като пет пъти се бе провалял, трябваше да прояви по-голяма съобразителност и шестия път да не разказва за своя поетичен анализ на науката. Съвременните индустриални корпорации имаха нужда от хора със солидни и неразкрасени факти в главите си, а не от разочаровани поети, търсещи симетрия в микрокосмоса. Но, както обикновено се беше увлякъл в ентузиазма си.

Дълго не можа да заспи. Когато най-после заспа сънува дълъг и объркан сън, за някакво момиче в синя дреха, един вълк, облечен в костюм на фирмата „Брукс брадърз“, и една сирена в черна рокля.

Вярна на думата си, Алейн от Алтаир седеше на пейката, когато на следващата сутрин той се зададе по алеята.

— Здравей, Родж — каза тя лъчезарно.

Той седна намръщен до нея.

— Как беше първото издание на Ешли?

— Още не съм го видяла. Снощи след вечерята бях толкова уморена, че го помолих да ме заведе направо вкъщи. Ще ми го покаже довечера. Ще вечеряме в апартамента му при светлината на свещи.

Тя се поколеба за момент, после изведнъж избухна:

— Тя не е за теб, искам да кажа, Беки.

Той се изправи като жегнат.

— Защо смяташ така?

— Аз... снощи ви проследих с моя флеглиндер. Това е малък телевизионен приемник, който се насочва към този, когото искаш да виждаш и чуваш. Снощи... снощи аз го насочих към вас с Беки.

— Искаш да кажеш, че си ни проследила! Как смееш да си вреш носа в чужди работи?

— Моля ти се, не ми се сърди, Роджър. Аз се безпокоях за тебе. О, Роджър, ти си попаднал в мрежите на една вещица от Мъгенуърт!

Това вече беше твърде много. Той стана с намерение да си върви, но тя го хвана за ръката и го накара да седне отново.

— Слушай, Роджър — продължи тя. — Работата е сериозна. Не зная какво ти е наговорила тя за мен, но каквото и да е, то е лъжа. Момичетата от Мъгенуърт са подли, жестоки и коварни и не се спират пред нищо, за да постигнат долните си намерения. Те също идват на Земята с космически кораби, както и момичетата от Бюзенборг — само че техните кораби са достатъчно големи, за да поберат пет души. След това под фалшиво име се настаняват на работа на място, където се срещат много мъже и започват да си попълват бройката си от четирима съпрузи.

— Значи, както си седиш тук посред бял ден, искаш да ме убедиш, че момичето, за което ще се женя, е вещица от Мъгенуърт, дошла на Земята да си намери четирима съпрузи.

— Да, да намери и ги отведе със себе си на Мъгенуърт. Мъгенуърт е малка матриархална провинция близо до екватора на Алтаир VI и техните обичаи са съвсем различни и от нашите и от вашите. Жените от Мъгенуърт трябва да имат четирима съпрузи, за да бъдат приети в обществото, и тъй като вече не са им останали свободни мъже, те трябва да пътуват до други планети, за да си търсят съпрузи. Но това не е най-лошото. След като ги пленят и отведат на Мъгенуърт, те ги карат да работят по дванадесет часа на ден на кричовите полета, докато те самите се излежават по цял ден в дървените си колиби с климатична инсталация, дъвчат ядки от рутенстуга и гледат телевизия!

Роджър вече престана да се ядосва — беше му забавно.

— А съпрузите? Нима те покорно приемат всичко това и нямат нищо против да делят жена си с други трима мъже?

— Но ти нищо не разбираш! — Алейн от Алтаир все повече се разгорещяваше. — Те нямат избор. Те са омагьосани, както Беки е омагьосала теб. Да не си мислиш, че беше твоя идея да ѝ предложиш да се ожени за тебе? Нищо подобно! Това беше нейна идея, която тя ти внуши чрез хипноза, не забеляза ли сивите и блестящи очи? Тя е вещица, Роджър, и след като напълно те оплете в мрежите си, ще

бъдеш неин роб до края на живота си. Тя сигурно смята, че вече си й в кърпа вързан, иначе нямаше да те води до кораба си днес следобед.

— Ами бъдещите й трима съпрузи? Те ще ни придружават ли в следобедната ни разходка?

— Разбира се, че не. Те вече я чакат на кораба, безнадеждно омагьосани. Не забеляза ли трите лентички на глезена й? Всяка от тях означава един омагьосан мъж. Такъв е техният обичай. Вероятно днес ще носи четири лентички. Никога ли не си се запитвал какво става с мъжете, които всяка година изчезват от лицето на Земята?

— Не, никога — каза Роджър. — Само че още едно не ми е ясно. Ти защо си дошла на Земята?

— Щях и това да ти обясня — каза тя. — Ами... на Бюзенбург момчетата преследват момчетата вместо момчетата да преследват момчетата.

— Това като че ли е официалната практика на Алтаир VI.

— Така е, защото мъжете не достигат не само в Мъгенуърт, а на цялата планета. Когато започнаха да произвеждат космически кораби с опростено управление — само едно натискане на копче, — момчетата от Бюзенбург, както и тези от Мъгенуърт започнаха да ги наемат и да пътуват до други планети, за да си търсят съпрузи, а в девическите училища в Бюзенбург и Мъгенуърт започнаха да се изучават чужди езици и обичаи. Лесно се снабдихме с такава информация, защото междупланетното правителство, намиращо се на Алтаир VI, изпраща секретни антропологични експедиции на Земята и други планети като нея, за да сме готови да установим контакт с вас, когато вие най-после усвоите пътуването в космоса и пожелаете да членувате в Лигата на суперпланетите.

— А каква е бройката на съпрузите в Бюзенбург? — остро попита Роджър.

— Един. Затова носим индикатори. Ние не сме като онези вещици от Мъгенуърт. Те гледат да докопат който им падне, стига да има як гръб, но ние, от Бюзенбург не правим така. Когато индикаторът ми показа 90, аз разбрах, че ние с тебе си подходяме идеално, затова и те заговорих. Е, тогава не знаех, че ти си бил вече почти омагьосан.

— Да предположим, че твоят индикатор е бил прав. Какво щеше да направиш?

— Как какво? Естествено, щях да те отведа със себе си на Бюзенборг. О, колко щеше да ти хареса там, Роджър! — запали се тя. — Нашите индустриални корпорации ще са луди по твоя поетичен анализ на науката и щеше да си намериш чудесна работа. Моите родители щяха да ни построят къща, щяхме да се установим в нея и да отглеждаме... — Гласът ѝ стана тъжен. — Но вероятно ще трябва да се примиря с Ешли. По моя индикатор той се отчита само 60, но все пак 60 е по-добре от нищо.

— Толкова ли си наивна, за да повярваш, че ако тази вечер отидеш в апартамента му, той ще се ожени за тебе и ще замине с теб на Бюзенборг?

— Трябва да опитам. Парите ми стигнаха да наема кораба само за една седмица. Да не си въобразяваш, че съм някоя богата вещица от Мъгенуърт?

Тя вдигна очи към него и той напразно търсеше в тях следите от измамата, която очакваше да намери там. Трябваше да има някакъв начин да я накара да попадне в клопката. Номерът с времето не мина, нито пък с бейзбола. А, момент! Може и да не се е измъкнала от капана за времето. Ако казваше истината и наистина елиминира Беки и имаше космически кораб, снабден с двигател, който може да развива свръхсветлинна скорост, тя пренебрегваше един много важен коз буквално под носа си.

— Чувала ли си стихотворението за мис Брайт? — попита той. Тя поклати глава.

*Девојка живееше с име Сияйна,
с бързина свръхсветлинна потегли сама
в утрин омайна,
в посока незнайна
и върна се предната ноц у дома.^[1]*

— Нека ти обясня — продължи Роджър. — Аз срещнах Беки малко по-малко от двадесет и четири часа, преди да срещна теб. Срещнах я по същия начин, по който и теб — на същата пейка, на която седим и сега. Така че, ако това, което казваш, е вярно, всичко е много просто — ако пътуваш до Алтаир VI и обратно със скорост,

достатъчно по-голяма от скоростта на светлината, можеш да се върнеш на Земята двадесет и четири часа преди първото ти пристигане. Тогава просто ще трябва да дойдеш по алеята към пейката, където седя аз, и ако индикаторът ти струва пукната пара, аз ще изпитвам към теб същото, което и ти ще изпитваш към мен.

— Но това ще предизвика парадокс и ще е необходимо времето във вселената да се размести, за да се компенсират парадоксите — възрази Алейн от Алтаир. — Само хилядна от секундата след като развия необходимата скорост и парадоксът стане очевиден, времето ще се завърти и ти, и аз, и всички останали във вселената ще бъдем върнати в момента, в който е започнал парадоксът и няма да помним нищо за последните няколко дни — все едно, че никога нищо не сме се срещали.

— И все едно, че никога не съм срещал Беки. Какво повече искаш?

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Ама ти... ти знаеш ли, че така може и да се получи? Това ще е все едно Апарацио да отнеме първа топка. Значи: ако взема автобуса, ще стигна фермата за по-малко от час. След това, ако включа гроджелата на две и брока на...

— О, за бога — каза Роджър, — престани! Стига си се преструвала!

— Ш-ш-т! — каза Алейн от Алтаир. — Мисля.

Той стана.

— Е, добре, мисли си. Аз се прибирам, за да се приготвя за срещата си с Беки.

Той се отдалечи ядосано. В стаята си извади най-хубавия си костюм и го остави на леглото. Обръсна се, взе душ и бавно и старателно се облече. После излезе, нае кола и отиде да вземе Беки от апартамента ѝ. Точно в 2,00 позвъни на вратата. Тя сигурно беше в банята, защото когато отвори вратата, беше само по една пухкава хавлия и трите лентички на глезена си. Не — сега те бяха четири.

— Здравей, Родж — топло каза тя. — Влизай!

Той пламенно пристъпи прага и...

Хоп! Времето се завъртя.

Когато онзи петък сутринта през юни Роджър Томпсън седна на пейката в парка, той дори и не подозираше, че се насажда на пачи яйца и че скоро ще бъде ликвидиран като ерген. Когато след няколко минути по криволичещата алея се зададе милата блондинка, като че ли го обзе някакво предчувствие, но то в никакъв случай не можеше да го предупреди за огромното завъртане на времето и пространството, което отклонението му от ергенството щеше много скоро да предизвика.

Хубавичката блондинка седна на другия край на пейката, извади малко червено тефтерче и започна нещо да яде. След малко тя погледна часовника си, трепна изненадано и погледна към Роджър.

Той сърдечно отвърна на погледа ѝ. Видя лицето ѝ, обсипано със златисти лунички, очите ѝ — сини като синя птица и малката ѝ уста с цвят на смрадлика, попарена от първата слана.

По пътеката се зададе висока брюнетка с червена рокля, но Роджър дори не я забеляза. Точно когато минаваше край пейката, остро и точе се заби в една пукнатина и тя рязко се спря, измъкна крака си от обувката и като клекна, дръпна обувката с ръце, за да я освободи. После я обу, погледна го накриво и отмина.

Хубавичката блондинка бе насочила вниманието си към тефтерчето, но когато отново погледна Роджър, сърцето му се преобърна три пъти и силно подскочи.

— Как ксе яде брак? — попита тя.

[1] Превод Бистра Стамболова ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.